

ΜΝΗΜΗ ΣΟΛΩΜΟΥ: Ο ΠΟΡΦΥΡΑΣ

1

Ἡ Κόλαση πάντ' ἄγρυπνη σοῦ στήθηκε τριγύρου·
ἀλλὰ δὲν ἔχει δύναμη πάρεξ μακριὰ καὶ πέρα
μακριὰ ἀπὸ τὴν Παράδεισο, καὶ σὺ σ' ἐσὲ ἔχεις μέρος·
μέσα στὰ στήθια σου τ' ἀκούς, Καλέ, νὰ λαχταρίζεις;

2

Κοιτᾶς τοῦ ρόδου τὴ λαμπρὴ πρώτη χαρὰ τοῦ ἡλίου,
ναὶ πρώτη, ἀλλ' ὅμως δευτέρα ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου!

3

«Χιλιάδες ἄστρα στὸ λουτρό μ' ἐμὲ νὰ στεῖλ' ἢ νύχτα».

4

«Γελαῖς καὶ σὺ στὰ λούλουδα, χάσμα τοῦ δράχου μαῦρο».

5

«Κοντὰ ἔναι τὸ χρυσόφτερο καὶ κατὰ δῶ γυρμένο,
π' ἄφησε ξάφνου τὸ κλαδί γιὰ τοῦ γιालοῦ τὴν πέτρα,
καὶ κεῖ γρικᾶ τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη,
καὶ κεῖ τραβᾷ τὸν ἦχο του μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχει.
Γλυκὰ ἔδωσε τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐρμιά τοῦ δράχου,
καὶ τ' ἄστρο κράζει πάρωρα καὶ πρέπει νὰ προβάλει.
Πουλί, πουλάκι, πού λαλεῖς μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχεις,
εὐτυχισμὸς ἄ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα τῆς φωνῆς σου,
καλὸ στὴ γῆ δὲν ἀνθίσει, στὸν οὐρανὸ κανένα.
Ἄλλ' ἄχι νὰ δώσω μιὰ πλεξιά, καὶ νὰ ἔμαι καὶ φθασμένος,
ἀκόμ' ἀφρέ μου, νὰ βαστάς, καὶ νὰ ἔμαι γυρισμένος,
μὲ δυὸ φιλιὰ τῆς μάνας μου, μὲ φούχτα γῆ τῆς γῆς μου».

6

«Φιλῶ τὰ χέρια μ' καὶ γλυκὰ τὸ στήθος μ' ἀγκαλιάζω.
Ἄνοιχτὰ πάντα κι ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.
Ποιά πηγὴ τάχα σὲ γεννᾷ, χαριτωμένη δρύση;»

7

Φύση, χαμόγελ' ἄστραφες κι ἐγίνηκες δική του·
ἐλπίδα, τῶδεσες τὸ νοῦ μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχεις·
νιὸς κόσμος ἄμορφος παντοῦ χαρᾶς καὶ καλοσύνης.
Γύρου κοιτᾷ νὰ τὸν ἰδεῖ
Κοντὰ ἔναι κεῖ στὸν νιὸν ὄμπρὸς ὁ τίγρης τοῦ πελάγου.
Κι ἀλλιά! μακριὰ ἔναι τὸ σπαθί, μακριὰ ἔναι τὸ τουφέκι.
Ἄλλ' ὅπως ἔσχισ' εὐκόλα θάθος τρανὸ κι ἐβγήκε,
κι ὄρμησε

κατὰ τὸν κάτασπρο λαιμὸ πού λάμπει ὡσάν τὸν κύκνο,
κατὰ τὸ στήθος τὸ πλατὺ καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
κατὰ τὴ μεγαλόψυχη γλυκεῖα πνοὴ τῆς νιότης,
ἔτσι κι ὁ νιὸς
τῆς φύσης ἀπὸ τῆς ἄμορφης καὶ δυνατῆς ἀγκάλης,
ὄπου τὸν ἐγλυκόσφιγγε καὶ τοῦ γλυκομιλοῦσε,
κι εὐθὺς ξυπνᾷ στ' ἐλεύθερο γυμνὸ κορμί π' ἀστράφτει,
τὴν τέχνη τοῦ κολυμπιστῆ μ' αὐτὴν τοῦ πολεμάρχου.

8

Πρὶν πάψ' ἢ μεγαλόψυχη πνοὴ χαρὰ γεμίζει·
ἀστραψε φῶς κι ἐγνώρισεν ὁ νιὸς τὸν ἑαυτὸ του·
οἱ κόσμοι γύρου ν' ἀνοιγαν κορόνες νὰ τοῦ ρίξουν
.....

Ἄπομεινάρι θαυμαστὸ ἐρμιάς καὶ μεγαλείου,
ὄμορφε ξένη καὶ καλέ, καὶ στὸν ἀνθὸ τῆς νιότης,
ἄμε καὶ δέξου στὸ γιालὸ τοῦ δυνατοῦ τῆν κλάψα.

ΑΔΚΜΑΝ

1

... ἃ δὲ χαιτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιάς
Ἄγησιχόρας ἐπανθεῖ
χρυσὸς ὡτ' ἀκήρατος·
τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον
διαφάδαν τί τοι λέγω;
.....

οὔτε γάρ τι πορφύρας
τόσσοσ κόρος ὡτ' ἀμύναι
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία νεανίδων
ἱανογλεφάρων ἀγαλμα·
οὐδὲ ταὶ Ναννῶς κόμαι,
ἀλλ' οὐδ' Ἄρετα σιοειδῆς,
οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλησισηῖρα·
οὐδὲ ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθόισα φασεῖς·
«Ἄσταφίς τέ μοι γένοιτο
καὶ ποτιγλέπτοι Φίλυλλα
Δαμαρέτα τ' ἐρατὰ τε Γιανθεμῖς»,
ἀλλ' Ἄγησιχόρα με τηρεῖ. (Απ. 51—6 καὶ 64—77)

2

οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι,
γυῖα φέρειν δύναται· δάλε δὴ δάλε κηρύλος εἶην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἀνθος ἄμ' ἀλκυόνεσαι ποτῆται
νηδεῖς ἤτορ ἔχων, ἀλιπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.
(Απ. 26)

3

δῶσαν δ' ἄπρακτα νεάνιδες ὡτ'
ὄρνις ἱέρακος ὑπερπιταμένω.
(Απ. 28)

4

εὐδοῖσιν δ' ὄρεων κορυφαί τε καὶ φάραγγες
πρώτονές τε καὶ χαράδραι,
φύλα θ' ἐρπετὰ τόσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρες τ' ὄρεσκῶοι καὶ γένος μελισσᾶν,
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθει πορφυρέας ἀλός·
εὐδοῖσιν δ' οἰωνῶν
φύλα τανυτερούγων.
(Απ. 36)

5

πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὄρεων, ὄκα
θεοῖσι Φάδη πολύφανος ἔορτά,
χρυσίον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον
οἶά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχοισιν,
χερσὶ λεόντεον ἐν γάλα θεῖσα
τυρόν ἐτυρήσας μέγαν ἄτρυφον
ἀργιφόντα...
(Απ. 47)

6

ἄγρωστιν δρόσος αὔξει
μήνας τε καὶ ἀέρος υἱός.
(Απ. 49)

7

ρέπει γάρ ἄντα τῶ σιδάρφ
τὸ καλῶς κιθαρίσθην.
(Απ. 62)

8

οἶδα δ' ὄρνιχων νόμωσ
πάντων.
(Απ. 70)

9

Ἐρωσ με δαῦτε Κύπριδος Φέκατι
γλυκὺς κατεῖθων καρδίαν λαίνει.
(Απ. 130)

10

εἶκας μὲν ὠραῖω λίνφ.
(Απ. 135)